
Naczelną Radą Adwokacką

Palestra 27/10(310), 88-93

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. KOMUNIKAT

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej zapoznało się w dniu 23 sierpnia 1983 r. z wynikami prac działającej pod przewodnictwem wiceprezesa NRA adw. Marii Budzanowskiej Komisji d/s opracowania projektu zlecenia i wynagradzania odpłatnych czynności emerytowanym adwokatom oraz zdecydowało o rozpatrzeniu całości kształtu tego zagadnienia na plenarnym posiedzeniu Naczelnej Rady Adwokackiej w dniu 5 września 1983 r. z propozycją podjęcia odpowiedniej uchwały.

Prezydium wyraża szczególne podziękowanie za udział w pracy komisji adw. adw.: Alojzemu Jezierskiemu, Stanisławowi Śniechórskiemu, Zdzisławowi Węglińskiemu, Danucie Jackowskiej, Krystynie Bielawskiej-Jackowskiej, Tomaszowi Bartczakowi, Kazimierzowi Czerwińskiemu, Romanowi Dańcowi i Jackowi Wasilewskiemu.

B. Z PRAC PREZYDIUM NRA

1.

Zaprzestanie wykonywania praktyki zawodowej przez adwokatów po ukończeniu siedemdziesiątego roku życia

Stosownie do brzmienia art. 19 ust. 1 pkt 3 ustawy-Prawo o adwokaturze nie może być członkiem zespołu adwokat, jeżeli ukończył 70. rok życia, a więc adwokat taki nie może wykonywać czynności zawodowych. Jednocześnie art. 98 ustawy głosi, że członek zespołu adwokackiego będący w dniu wejścia w życie ustawy w wieku uniemożliwiającym członkostwo w zespole adwokackim zachowuje prawo członkostwa do dnia 31 grudnia 1983 r. W związku z tym Naczelna Rada Adwokacka podjęła uchwałę w dniu 11 grudnia 1982 r. w sprawie wykładni art. 98 ustawy przyjmując, że wszyscy adwokaci, którzy ukończyli 70. rok życia po dniu 1 października 1982 r. zachowują na podstawie art. 98 i art. 101 ust. 2 prawa o adwokaturze członkostwo w zespołach adwokackich do dnia 31 grudnia 1983 r.

Minister Sprawiedliwości na podstawie art. 14 ust. 1 prawa o adwokaturze zwrócił się do Sądu Najwyższego o uchylenie tej uchwały NRA, jako sprzecznej z prawem. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 14 kwietnia 1983 r. sygn. PA 2/83 uchylił wymienioną wyżej uchwałę Naczelnej Rady Adwokackiej. Z ustnych motywów orzeczenia Sądu Najwyższego wynikało, że adwokaci, których dotyczy uchwała NRA z dnia 11 grudnia 1982 r., powinni uzyskać 3-miesięczny termin do zlikwidowania kancelarii w zespole.

Przyjmując, że bieg tego terminu powinien się zacząć z dniem 1 maja 1983 r., należało uregulować techniczną stronę związaną z ustaniem przez 70-letnich adwokatów członkostwa w zespołach. W związku z tym Prezydium NRA uchwałą z dnia 19 maja 1983 r. postanowiło:

1. polecić Okręgowym Radom Adwokackim zawiadomienie adwokatów, którzy ukończyli po dniu 1 października 1982 r. siedemdziesiąty rok życia, a wykonują zawód w zespole adwokackim, że mają obowiązek zakończenia wykonywania zawodu w zespołach adwokackich do dnia 31 lipca 1983 r.;

2. przyjmując, że członkostwo zespołu ustaje z mocy samego prawa z chwilą ukończenia przez adwokata 70. roku życia, dziekani Okręgowych Rad Adwokackich obowiązani są do skreślenia — w trybie zarządzenia — adwokata z rejestru zespołu z datą ostatniego dnia miesiąca, w którym dany adwokat ukończył 70. rok życia;

3. adwokatów, o których mowa w pkt 1, a którzy 70. rok życia ukończą do lipca 1983 r., skreśla się z rejestru zespołów z datą 31 lipca 1983 r.

W sprawie dalszego biegu sprawy zaprzestania wykonywania praktyki zawodowej przez adwokatów po ukończeniu 70. roku życia doszło między Ministerstwem Sprawiedliwości a Prezydium NRA do rozbieżnych stanowisk i wzajemnej wymiany pism, w konsekwencji czego w dniu 5 lipca 1983 r. odbyło się w siedzibie NRA posiedzenie Komisji Mieszanej z udziałem przedstawicieli obu stron. Obrady Komisji Mieszanej zostały podjęte z inicjatywy Prezydium NRA w związku z pismem Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 czerwca 1983 r. skierowanym do prezesów Sądów Wojewódzkich a dotyczącym wykonywania praktyki przez adwokatów, którzy ukończyli 70. rok życia. W toku dyskusji uzgodniono, że Ministerstwo Sprawiedliwości poinformuje ponownie prezesów Sądów Wojewódzkich o treści uchwały Prezydium NRA z dnia 19 maja 1983 r., a Prezydium NRA ze swej strony poinformuje dziekanów Okręgowych Rad Adwokackich o przebiegu posiedzenia Komisji Mieszanej.

W piśmie z dnia 5 lipca 1983 r. Prezydium NRA zawiadomiło dziekanów ORA, że na posiedzeniu Komisji Mieszanej ustalono, iż Ministerstwo Sprawiedliwości poinformuje prezesów Sądów Wojewódzkich o treści uchwały Prezydium NRA z dnia 19 maja 1983 r., akceptując termin określający zaprzestanie wykonywania zawodu przez adwokatów, którzy ukończyli 70. rok życia, na dzień 31 lipca 1983 r. Prezydium NRA we wspomnianym piśmie prosiło dziekanów o osobiste dopilnowanie wykonania uchwały w tym terminie, gdyż skrupulatne wykonanie uchwały Prezydium NRA z dnia 19 maja 1983 r. we wszystkich jej punktach pozwoli na usunięcie w przyszłości nieporozumień dotyczących daty zakończenia praktyki adwokackiej przez 70-letnich adwokatów. Przy wykonywaniu wspomnianej uchwały Prezydium NRA należy mieć na uwadze treść § 25 regulaminu z dnia 3 października 1982 r. w sprawie zasad funkcjonowania okręgowych rad adwokackich.

s.m.

2.

Uchylene przez Sąd Najwyższy sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości w sprawie wpisu na listę aplikantów adwokackich

Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w P. z dnia 26 listopada 1982 r. została wpisana na listę aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w P. ob. M. S., poprzednio zatrudniona na stanowisku asesora sądowego, z wyznaczeniem siedziby w P. Kandydatów na aplikację adwokacką na obszarze Izby w P. zgłosiło się 38 osób na ogólną liczbę 14 wolnych miejsc.

Zgodnie z art. 75 prawa o adwokaturze o wpisie na listę aplikantów adwokackich decyduje okręgowa rada adwokacka (art. 75 w zw. z art. 68 ust. 1). Kryteria rekrutacji aplikantów adwokackich określają organy samorządu adwokackiego. Przykładowo można podać, że samorząd adwokacki kieruje się m.in. wynikami osiągniętymi przez kandydata na studiach, dalej — wynikami w toku aplikacji sądowej, wreszcie ważnym kryterium w omawianej kwestii są rozmowy kwalifi-

kacyjne z kandydatami, przeprowadzane przez komisje kwalifikacyjne rad adwokackich i oceniające przydatność kandydata na aplikanta adwokackiego. Rady adwokackie zatem stosują przy przyjmowaniu aplikantów adwokackich postępowanie kwalifikacyjne, i to zarówno pisemne lub testowe jak i ustne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 okręgowa rada adwokacka zawiadamia w terminie 30 dni ministra sprawiedliwości o każdej uchwale o wpisie na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich, podobnie jak i o odmowie wpisu. Wpis na listę uważa się za dokonany, jeżeli minister sprawiedliwości nie sprzeciwi się wpisowi w terminie 30 dni od daty otrzymania uchwały wraz z aktami osobowymi wpisanej osoby. Taki sprzeciw wymaga według ustawy uzasadnienia.

W omawianej sprawie Minister Sprawiedliwości na podstawie art. 69 ust. 2 prawa o adwokaturze zgłosił sprzeciw przeciwko wpisowi ob. M. S. na listę aplikantów adwokackich Okręgowej Izby Adwokackiej w P., podając w tymże sprzeciwie, że uchwała Okręgowej Rady Adwokackiej w P. nie jest zasadna. Rada ta, dysponując mniejszą liczbą miejsc na aplikację adwokacką niż liczba osób ubiegających się o wpis, powinna — zdaniem zgłaszającego sprzeciw — wpisać na listę aplikantów przede wszystkim kandydatów o wyższych kwalifikacjach i o lepszych wynikach w dotychczasowej pracy zawodowej i społecznej. Dalej, w sprzeciwie podano, że rozważając również prawidłowe rozmieszczenie w przyszłości adwokatów na terenie Izby Adwokackiej w P., należało w pierwszej kolejności uwzględnić kandydatury osób, które trwale są związane z ośrodkami terenowymi.

Decyzja Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 lutego 1983 r. została zaskarżona na podstawie art. 69 ust. 3 prawa o adwokaturze do Sądu Najwyższego przez zainteresowaną kandydatkę. Skarżąca wskazała przede wszystkim na to, że Naczelna Rada Adwokacka nie zgłosiła zastrzeżeń do jej kandydatury, a ponadto podała, że legitymuje się długoletnim stażem pracy zawodowej w sądownictwie (m. in. od 1976 r. na stanowisku asesora sądowego) i orzekała w kilku wydziałach Sądu, miała zatem bezpośredni kontakt z praktyką sądową, co wskazuje na dostatecznie wysokie jej kwalifikacje. Skarżąca, oceniając sprzeciw Ministra Sprawiedliwości jako krzywdzący ją i oświadczając zarazem, że praca w zawodzie adwokata jest jej celem, który od dawna chciała osiągnąć, zgłosiła do Sądu Najwyższego wniosek o uchylenie sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości na skargę ob. M. S. z dnia 2 marca 1983 r. skierował do Sądu Najwyższego odpowiedź, w której podtrzymał swój sprzeciw. W odpowiedzi tej podano, że ob. M. S. zwolniona została z pracy w sądownictwie na własną prośbę. W okresie sprawowania funkcji w sądzie „sposób wypełniania obowiązków nasuwał zastrzeżenia co do zaangażowania i staranności oraz niezadowolających wyników pracy.” „W takim przypadku — jak podano w omawianej odpowiedzi Ministra Sprawiedliwości — ze względu na konieczność zapewnienia kadry adwokackiej również w ośrodkach terenowych, na uwzględnienie zasługiwałyby wnioski osób o wyższych kwalifikacjach związanych z terenem i miejscem zamieszkania lub więzami rodzinnymi. Z przytoczonych powodów decyzja Ministra Sprawiedliwości wydana została w celu zapewnienia właściwego doboru kadr adwokatury i planowego rozmieszczenia terenowego, a tym samym uważana być powinna za zasadną.”

Uzupełniającymi dokumentami w sprawie były: wyjaśnienia osoby zainteresowanej z dnia 5 lipca 1983 r. do odpowiedzi Ministra Sprawiedliwości wraz z załączoną pozytywną opinią jej byłego przełożonego w sądzie o jej pracy zawodowej oraz pismo Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 13 lipca 1983 r. do Sądu Najwyższego przedstawiające pogląd Prezydium NRA w niniejszej sprawie. Według stanowiska Prezydium NRA minister sprawiedliwości nie może ograniczać prawa sa-

morządu adwokackiego do swobodnego wyboru kandydata do zawodu. Minister sprawiedliwości ma prawo wniesienia sprzeciwu przeciwko uchwale, na mocy której dokonano wpisu na listę aplikantów, przy czym sprzeciw ten wymaga merytorycznego uzasadnienia. W sprawie niniejszej Minister Sprawiedliwości stwierdził, że powinni być wpisani na listę kandydaci o wyższych kwalifikacjach i o lepszych wynikach dotychczasowej pracy zawodowej i społecznej. Prezydium NRA zaznaczyło, że ocena kandydatki dokonana przez samorząd adwokacki opierała się właśnie na tych przesłankach. Prezydium NRA wyraziło pogląd, że minister sprawiedliwości powinien korzystać ze środka, jakim jest instytucja sprzeciwu, tylko w wypadkach naruszenia prawa przez organy samorządu adwokackiego. W sprawie niniejszej brak jest, zdaniem Prezydium NRA, podstaw do przyjęcia, że samorząd adwokacki naruszył prawo.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 14 lipca 1983 r. IP 19/83 uwzględnił odwołanie skarżącej ob. M. S. i sprzeciw Ministra Sprawiedliwości uchylił. W podanych na sali rozpraw ustnych motywach orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał m. in. na to, że w wypadku gdy kandydat na aplikanta adwokackiego wypełnia kryteria zawarte w art. 65 prawa o adwokaturze, to decyzja wyboru spośród kandydatów, którzy spełniają warunki formalne określone w tym przepisie, należy do organów samorządu adwokackiego.

s.m.

3.

Oddalenie przez Sąd Najwyższy skargi Naczelnej Rady Adwokackiej na sprzeciw Ministra Sprawiedliwości w sprawie wpisu na listę adwokatów

Pismem z dnia 29 grudnia 1982 r. Minister Sprawiedliwości złożył do Sądu Najwyższego sprzeciw przeciwko wpisowi ob. J. J. na listę adwokatów Okręgowej Izby Adwokackiej w G., dokonanemu na mocy uchwały Rady Adwokackiej z dnia 9 października 1982 r. Sprzeciw powyższy został oparty na tym, że Rada Adwokacka w G., dokonując wpisu na listę adwokatów, wbrew dyspozycji art. 68 ust. 3 prawa o adwokaturze zaniechała wyznaczenia kandydatowi siedziby wykonywania zawodu, choć zainteresowany wnosił o wyznaczenie mu konkretnej siedziby. W myśl wywodów zawartych w sprzeciwie Ministra Sprawiedliwości, niezgodne z przepisem art. 68 ust. 3 prawa o adwokaturze, bo naruszające interes osoby ubiegającej się o wpis na listę adwokatów, zaniechanie wyznaczenia siedziby w pełni uzasadnia zgłoszenie sprzeciwu przeciwko wpisowi. Zaniechać bowiem wyznaczenia siedziby można tylko w wypadku, gdy istnieją przeszkody w rozumieniu art. 19 ust. 1 do wykonywania zawodu w zespole adwokackim, co w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Naczelna Rada Adwokacka pismem z dnia 28 stycznia 1983 r. na podstawie art. 69 ust. 3 prawa o adwokaturze, zaskarżyła decyzję Ministra Sprawiedliwości zawierającą sprzeciw przeciwko wpisowi ob. J. J. na listę adwokatów Okręgowej Izby Adwokackiej w G. i wносиła o jej uchylenie. NRA wywodziła w swym piśmie, że decyzje w sprawach osób ubiegających się o wpis na listę adwokatów składają się z dwóch elementów, tj. oceny, czy kandydat odpowiada warunkom przewidzianym w art. 65 pr. o a., oraz z postanowienia o wyznaczeniu siedziby. Zdaniem NRA ministrowi sprawiedliwości przysługuje prawo zgłoszenia sprzeciwu jedynie przeciwko wpisom na listę adwokatów, natomiast w kwestii drugiej, tj. wyznaczenia siedziby, kompetencje nadzorcze w stosunku do okręgowych rad adwokackich ma wyłącznie Naczelna Rada Adwokacka (art. 68 ust. 4 prawa o adwokaturze). Zda-

niem NRA sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości nie można w tych warunkach uznać za uzasadniony.

W odpowiedzi na skargę Naczelnej Rady Adwokackiej Minister Sprawiedliwości zaznaczył w piśmie z dnia 12 kwietnia 1983 r., że w wypadku naruszenia zasad art. 68 ust. 3 prawa o adwokaturze przez organ samorządu adwokackiego ustawa nie wyłącza uprawnień ministra sprawiedliwości do kontroli wynikającej z art. 69 ust. 2 cyt. ustawy — tak samo jak nie zastrzega kompetencji tylko dla Naczelnej Rady Adwokackiej w zakresie dyspozycji art. 68 ust. 4 prawa o adwokaturze. Wszystkie elementy decyzji o wpisie mieszczą się w ramach określonych uprawnieniami ministra sprawiedliwości wynikającymi z art. 69 ust. 1 i 2 prawa o adwokaturze. Dysponując w tej mierze decyzją o zgłoszeniu sprzeciwu, minister sprawiedliwości kwestionuje tym środkiem wszelkie nieprawidłowe uchwały w zakresie wpisów we wszystkich ich elementach. Stosowanie art. 68 ust. 4 prawa o adwokaturze powinno mieć miejsce w określonych warunkach, gdy sam zainteresowany nie zamierza zmienić wykonywanego zawodu na zawód adwokata w zespole adwokackim, a sam wniosek ogranicza jedynie do wpisu na listę adwokatów. Decyzja Ministra Sprawiedliwości (w formie sprzeciwu) złożona w interesie ob. J. J. otwiera mu drogę do ponownego wniosku o wpis i do żądania rozstrzygnięcia przez OKA w G. — również w zakresie jej uprawnień — sprawy wyznaczenia mu siedziby wykonywania zawodu.

Sąd Najwyższy, po rozpatrzeniu w dniu 29 czerwca 1983 r. sprawy PA 7/83, skargę NRA oddalił i w motywach uzasadnienia wypowiedział pogląd, że z uregulowań art. 68 ust. 3 i art. 68 ust. 4 wynika obowiązek okręgowej rady adwokackiej dokonania wpisu określonej osoby na listę adwokatów oraz wyznaczenia jej siedziby, jeżeli ta osoba spełnia wymagania ustawowe (art. 65—67 p.o a.). Użyty w ust. 3 art. 68 p.o a. zwrot „jednocześnie” przemawia za takim rozumieniem wpisu na listę adwokatów, iż składa się on z dwóch członów ściśle ze sobą powiązanych. Jednym z nich jest sam wpis na listę adwokatów, a drugim — wyznaczenie siedziby. Odstępstwo od wyznaczenia siedziby, a więc tego drugiego członu wpisu, może nastąpić tylko wtedy, gdy zachodzą przeszkody z art. 19 ust. 1 pr. o a. W stosunku do ob. J. J. takie przeszkody jednak nie zachodziły. W przepisie art. 19 ust. 1 jest wprawdzie mowa o tym, że członkiem zespołu adwokackiego nie może być adwokat, jeżeli pozostaje w stosunku pracy, jednakże to uregulowanie należy rozumieć — w stosunku do ubiegającego się o wpis — w ten sposób, że jeżeli wymienieni złożą oświadczenie o zaprzestaniu stosunku pracy z chwilą uzyskania wpisu na listę adwokatów, to wówczas omawiana przeszkoda nie zachodzi. Niekiedy samo oświadczenie osoby ubiegającej się o wpis nie wystarczy. Niezbędne będzie bowiem złożenie zaświadczenia dotychczasowego zakładu pracy kandydata do zawodu adwokackiego o rozwiązaniu z nim stosunku pracy w razie dokonania wpisu na listę adwokatów. Chodzi tu o taki wypadek, kiedy kandydat do zawodu adwokata nie może wyłącznie z własnej inicjatywy rozwiązać stosunku pracy, gdyż do skutecznego rozwiązania stosunku pracy w niektórych zakładach pracy przepisy prawa wymagają również zgody kierownika zakładu pracy.

Rada adwokacka przy wyznaczaniu siedziby ma się kierować koniecznością prawidłowego rozmieszczenia adwokatów dla zapewnienia ludności należytej pomocy prawnej i z tego względu wniosek kandydata o wyznaczenie mu konkretnej siedziby (miejscowości) nie jest dla okręgowej rady adwokackiej wiążący. Tę kwestię Okręgowa Rada Adwokacka w G. rozważy przy ponownym rozpoznaniu wniosku ob. J.J. o wpis na listę adwokatów.

4.

Oddalenie przez Sąd Najwyższy skargi ob. Z.K. na sprzeciw Ministra Sprawiedliwości przeciwko wpisowi na listę adwokatów

Pismem z dnia 31 grudnia 1982 r. Minister Sprawiedliwości skierował do Sądu Najwyższego sprzeciw przeciwko wpisowi ob. Z. K. na listę adwokatów Okręgowej Izby Adwokackiej w P., dokonaniem na podstawie uchwały Rady Adwokackiej z dnia 22 października 1982 r. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości powzięta uchwała nie była zasadna. Zgodnie z art. 68 ust. 3 i ust. 4 ustawy-Prawo o adwokaturze rada adwokacka, dokonując wpisu na listę adwokatów, wyznacza jednocześnie siedzibę wykonywania zawodu. Od tego wymagania może odstąpić tylko wtedy, gdy zachodzą przeszkody w rozumieniu art. 19 ust. 1 ustawy do wykonywania zawodu w zespole adwokackim. Według poglądu wyrażonego w sprzeciwie, ustawa-Prawo o adwokaturze nie zna instytucji wpisu na listę adwokatów nie wykonujących zawodu w zespole. Dalej, podniesiono w sprzeciwie zarzut, że akta osobowe kandydata nie zawierają wymaganych przy dokonywaniu wpisu na listę adwokatów (§ 22 regulaminu w sprawie zasad funkcjonowania okręgowych rad adwokackich z dnia 3 października 1982 r.) dokumentów stwierdzających kwalifikacje, o których mowa w art. 65 ustawy, tj. opinii z ostatnich miejsc pracy.

Od decyzji Ministra Sprawiedliwości sprzeciwiającej się wpisowi na listę adwokatów zainteresowany ob. Z.K. złożył w dniu 23 stycznia 1983 r. odwołanie, wskazując — jako jego podstawę — naruszenie art. 69 ust. 2 ustawy przez przyjęcie, że sprzeciw może dotyczyć uchybień formalnych w treści uchwały Rady Adwokackiej w P., a także naruszenie przepisu § 22 regulaminu w sprawie zasad funkcjonowania okręgowych rad adwokackich z dnia 3 października 1982 r. przez błędną jego interpretację i przyjęcie, że przepis ten wymaga przedstawienia opinii z ostatnich miejsc pracy. Skarżący wniósł w konkluzji o uchylenie zaskarżonego sprzeciwu. Skarżący podniósł również, że podejmując zaskarżoną sprzeciwem uchwałę Rada Adwokacka nie wyznaczyła mu siedziby, przychylając się w tym względzie do jego wniosku, w którym wyraźnie zazaczył, iż pozostawać będzie nadal w stosunku pracy. Dokonany przez Radę Adwokacką wpis na listę adwokatów oznaczał w istocie to samo, co wpis na listę bez wyznaczenia siedziby w rozumieniu art. 68 ust. 4 w związku z art. 19 ust. 1 ustawy. Natomiast co się tyczy zarzutu braku dokumentów stwierdzających kwalifikacje kandydata, to brak spełnienia takiego warunku mógłby stanowić ewentualną podstawę jedynie do żądania uzupełnienia akt, a nie do złożenia z tego powodu sprzeciwu.

Sąd Najwyższy, po rozpatrzeniu na podstawie art. 69 ust. 3 ustawy-Prawo o adwokaturze w dniu 29 czerwca 1983 r. sprawy oznaczonej sygn. PA 5/83, wniesioną skargę oddalił i wypowiedział pogląd, że skoro akta osobowe kandydata nie zawierają opinii z ostatnich miejsc pracy, to Minister Sprawiedliwości nie ma możliwości dokonania oceny, czy kandydat na adwokata odpowiada warunkom, od których uzależniony jest wpis na listę adwokatów. Pogląd ten został wypowiedziany na tle stanu faktycznego, w którym akta osobowe kandydata zawierały tylko świadectwa pracy oraz pisemne rekomendacje innych adwokatów, natomiast brak w nich było opinii o kandydacie z ostatnich miejsc pracy.